

Това достопамятно изреченіе, дѣца мои, трѣбва да напишете съ неизгладими букви на память—тж си, за да го не забравите никога и да го имате, като основаніе во всички—тѣ си работы.

Нека не мысли никой отъ васъ, че губимъ нѣчто, или че имаме нѣкой вредъ, кога отдаваме всѣкому онова, что може той праведно да поиска отъ насъ; зачтото сжщи—тѣ законы, които опрѣдѣляватъ наше—то поведеніе къмъ други—тѣ человекы, опрѣдѣляватъ и на други—тѣ человекы поведеніе—то къмъ насъ. Ти както защитяватъ имота, тишинж—тж, благополучіе—то и живота ни противъ други—тѣ, така сжщо защитяватъ и на други—тѣ имота, тишинж—тж, благополучіе—то и живота противъ насъ. Нека ви изяснѣ това съ слѣдующій примѣръ. Возбранено ни е, напримѣръ, да производимъ болѣзнь другому человеку по какъвъ да было начинъ, а законъ—тѣ говори: *който отъ глупаво закачаніе, или отъ невнимательность, достойнж за наказаніе, или отъ гнѣвъ и отъ злобж производи болѣзнь другому, той пакъ съ болѣзнь да ся наказеа.* По тоя законъ, кой удари другого, ще го ударѣтъ; кой убіе, ще го убѣтъ. Чини ви ся, дѣца мои, че бы было подобръ, ако не быхме имали законы? Нека видимъ. Поминше ли, любезный Михаиле (Михаилъ ся выкаше шестогодишній сынъ Теофиловъ), кога искаше да тя удари